
Gothár Tamás

FAROST LEMEZBŐL VAN

(PROLÓGUS)

Ha létezik a szavaknak, az érzelmeknek, vagy a zenének olyan keveréke, ami vissza tudja adni a négy fal közé zárt, szétszaggatott kerítések szoba-depresszióját, a szögesdrótot, ami a padlóra hullva már nem tart semmit: se kint, se bent.

Az empátia pocsolóvízbe folyt, kéklő salakja fölött gördülve, a száradó gépszír párolgását figyeljük, amint ultrafinom porrészecskékkel telítődik, már-már gázként viselkednek – utat találva tüdőnkbe, vérünkbe, még magzatainkba is.

Egy trabantban száguldunk az izzó nap felé.

VALAMIVEL TÖBB, MINT KUDARC

Első alkalommal sztalkernak neveztél, mert megtaláltalak, legutóbb hiány voltam egy fán ragadt gesztenyehéjban. Az egyre száradó, tüskés bőrben valamivel több, mint maradék.

Én hallgatok, mialatt legapróbb elemeire próbálok bontani az utcazajt. Te megpróbálsz megtanulni elkerülni mindent. Egyikünk sem jár sikerrel.

RUTIN

Mint amikor a jégkásás vizeletben, egy kapualj tövében tapicskol egy kutyakölyök, vagy szűk résekbe gyűlnek az egerek, és a tegnapot próbálja maga alá gyűrní a megkésített nap. Ösztön az egész.

Ahogy a toronyból nézi, hogy hiába jön, ahogy a toronyból nézi, hogy hiába megy, és ahogy a toronyból nézi magát. Mint ahogy világosan fel lehetne mérni minden változást: startvonalától startvonalig.

ÉBREDÉS ELŐTT

Álmomban sem gondoltam volna, hogy egyszer egy tonettszék fog röpítőre törni a hátadon, mégis hiába a teatralitásnak a teljes összezúzása, a gesztusaidban még mindig ott lapul a mesterkéeltség.

Képtelenség eldönteni, hogy kétfelől zárt, vagy felemelt ez a híd, amit csak félig sikerült felépítenünk. Ami biztos: két olyan felület közé próbáltuk összetákolni, amit nem köthetünk össze.

A HAZUG EMBER IS MEGSÁNTULHAT

Utólag megjegyezted, hogy van valami furcsa a tekintetemben. Mint-ha sztorikat keresnek mindenben és mindenki-ben. Gondolatban tettem hozzá: van, hogy csak untatnak az emberek – igen, ez így egyszerűbb.

Te viszont nem számoltál velem, én meg csak magamat látom a pupillák tükreiben.

KITÉRŐ

Nem én. A homelessstaknyos, kormos éjszakák kicsapongó utcazenéje, az elhagyatott sikátorok fölötti kéményseprők szerencsegyalázása vonzza csupán a tébolyultakat. A furcsákat és a bolondokat helyzetjelentésekből tudom többé-kevésbé, és csak pillanatnyilag megérteni.

Bízom benne, hogy különb vagy a többi eszelősnél, hogy tudod kontrollálni magad, mielőtt szabadon engeded, hogy a „néha csak csendben pár sör mellett” tudatos. De rájöttem: te csak kifogásokat keresel, én csak önigazolást.

(EPILÓGUS)

Te kérdeznéd, hogy sikerült-e, én csak reménykedem, hogy ezt is meg lehet úszni szárazon, de mi félre-, a fogalmak meg önmagukért beszélnek.